

Летяха векове; менѣтъ се вихренъ редъ
дни — светлина и мракъ — и тъй отъ памтивека...

И виждахъ пълчища къмъ чужбина далека,
кой знае отъ каква полъгвани мечта,
отивайки... Дома остала челядъта,
во жалби зарадъ тяхъ, денете си проклѣна.
И гледахъ ги назадъ да идватъ отъ чужбина —
отъ хиледи единъ... Юнашките дела
възпяваха певци — но смръщени чела
не разведряваха хвалбени, дивни песни...
И рядко жъртвенъ чадъ, къмъ глѣбини небесни
на стълпи да се вий, опази моя гледъ. —

Летяха векове; менѣтъ се вихренъ редъ
дни — светлина и мракъ — и тъй отъ памтивека...

До моя сепнатъ слухъ достига само ека
отъ мечове. И щомъ да метняхъ погледъ азъ
презъ вихри-облаци, размѣстѣни зачасъ,
съзирахъ, настървенъ какъ съ пѣна на устата,
като на кръвенъ врагъ, се хвърля братъ на брата,
и остро копие рѣката на синьтъ
насочваше въ несвѣтъ къмъ бащината грѣдъ.
И падатъ трупъ на трупъ и въ кървите си тънатъ —
за някакъвъ си богъ, на дървенъ кръстъ разпнатъ...
Въ села и градове се пустошъта всели...
А въ мойте хралупи и пещерни скали
възгъмжаха тъменъ рой пустинници-аскети,
презиращи светътъ, отъ някакви завети
подсторени — за другъ животъ отвѣдъ света,
животъ неподсладенъ отъ земна суета —
духовни постници, отъ всичко отчуждени,
и само отъ смъртъта на подвигъ влѣхновени!
При менъ, а нѣкъдъ имъ бе самия той привѣтъ! —

Летяха векове; менѣтъ се вихренъ редъ
дни — светлина и мракъ — и тъй отъ памтивека...

Im